

Αμαρτίες σαν βράχοι και χαλικάκια

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Κάποτε, επισκέφτηκαν τον Άγιο Αλέξιο (έναν Ρώσο δια Χριστόν σαλό της επαρχίας Βορονέζ) δύο γυναίκες.

Η πρώτη βασανιζόταν από την συνείδησή της, καθώς είχε διαπράξει ένα φοβερό αμάρτημα, ενώ η άλλη δεν έκανε τίποτα άλλο απ' το να κλαψουρίζει:

«Είμαι αμαρτωλή, όπως όλος ο κόσμος. Όπως ξέρετε πάτερ μου, είναι αδύνατον να ζει κανείς χωρίς ν' αμαρτάνει».

Έδειξε με συγκεκριμένο τρόπο και στις δύο τι σήμαιναν τα λεγόμενά τους, και τις έστειλε σ' ένα χωράφι.

Σ' εκείνη που είχε διαπράξει το μοναδικό αμάρτημα που τη συνέτριβε, ζήτησε να πάει να φάξει την πιο βαριά πέτρα που μπορούσε να σηκώσει και να του τη φέρει. Στην άλλη έδωσε την εντολή να μαζέψει στην ποδιά της όσα περισσότερα χαλικάκια μπορούσε.

Όταν οι δύο γυναίκες γύρισαν πίσω, τους ζήτησε να ξαναπάνε και να αφήσουν τις

πέτρες στο ίδιο ακριβώς μέρος απ' όπου τις είχαν πάρει.

Η πρώτη πήγε κατευθείαν στο χώρο που είχε μαζέψει την πέτρα, της οποίας το αποτύπωμα ήταν ακόμα ορατό στο έδαφος, και την ξανάβαλε στη θέση της.

Η δεύτερη όμως, περιπλανιόταν χωρίς να μπορεί θυμηθεί που είχε βρει όλα εκείνα τα χαλικάκια...

Μ' αυτόν τον τρόπο, απέδειξε εκείνος ο δια Χριστόν σαλός ότι δεν πρέπει να μεταχειριζόμαστε με περιφρόνηση και υπεροψία κάτι που μοιάζει ασήμαντο, αλλά από το οποίο καμιά δύναμη στον κόσμο δεν μπορεί να μας απαλλάξει!

Οφείλουμε να στοχαστούμε πάνω σ' αυτά: Αν πραγματικά δεν δίνουμε σημασία στις μικρές αμαρτίες, δεν μπορούμε να τις καθαρίσουμε ή και αν η συνήθεια αγκιστρωθεί στην αδιαφορία για τα μικρά σφάλματα, τότε η αμέλεια γίνεται η δεύτερη φύση μας και αρχίζουμε ν' αμαρτάνουμε ολοένα και περισσότερο, αρχίζουμε δηλαδή σταδιακά να παραμορφωνόμαστε και να καταστρέφουμε, ν' αφανίζουμε, να βεβηλώνουμε την εικόνα του Θεού μέσα μας.

Από το βιβλίο «Το μυστήριο της ίασης» του Μητροπολίτη Άντονι Μπλούμ